

Det ærede Medlem fra Give (N. C. Jensen), som i øvrigt ogsaa talte velvilligt om Lovforslaget, lod dog en Bekymring komme til Udtryk paa Landbrugernes Vegne, idet han sagde, at de gik med til Vedtagelse af et Lovforslag som det foreliggende, men at det undertiden faldt vanskeligt nok for Folk ude paa Landet at forstaa, hvorfor Statskassen skal give disse mange Penge ud. Jeg kan saa godt begribe, at Folk, som lever under ganske andre Forhold end de Mennesker, hvem denne Lov kommer til gode, ikke kan fatte direkte, hvorfor disse Penge skal gives ud. Men jeg saa jo, at de Folkerepræsentanter, der har været med til at vedtage Loven, kan begrunde dette og begrunde det dermed, at naar vi lever i et Samfund, hvor Produktionen er overladt til de private, der kun producerer, saa længe de har Interesse deraf, og naar Staten tillader saadanne Produktionsformer, maa den selvfølgelig ogsaa hjælpe overfor Følgerne deraf. Det ærede Medlem drog saa en Sammenligning mellem Arbejdsløshed og Haglbygerne ude paa Landet og udtalte, at han havde altid sagt, at der ikke der kunde være Tale om Statsstøtte til de ved Haglvej skadelidte. Det forekommer mig dog, at der har været givet Erstatning for Haglskade. I alt Fald erindrer jeg, at jeg har set Andragender derom, men om de har baaret praktisk Resultat, tør jeg ikke sige. Vi har imidlertid Eksempler paa, at hele Landet har maattet træde hjælpende til, naar Naturen med Voldsomhed har gjort sin Kraft gældende til Skade for en Del af vore Medborgere. Naar Stormflod har trængt ind over Lolland-Falster og paa andre Steder og gjort en saadan Skade, at de paagældende Ejere ikke selv har kunnet klare sig, har de maattet paakalde Samfundets Hjælp. Hvis vi havde Forholdene, som jeg kunde ønske det, vilde saadanne Klægere, navnlig Folk, hvis hele Kapital bestaar i deres Arbejdskraft, og som faar et saadant Slag, at det tiltetgør for en Række Aar Udbyttet af deres Arbejde, være stillede helt anderledes. Hvis Samfundet var saa solidarisk, som det burde være, hvis man tænkte sig den frygtelige Tanke, at den Jord, som vi træder paa i dette Land, var Samfundets, og de Husmænd, hvem der overgik en Ulykke, og som det ærede Medlem talte saa varmt og forstaaende for, havde deres Ejendom i Statsfæste, vilde ganske simpelt det øvrige Samfund træde hjælpende til, fordi alle Samfundets Borgere er solidarisk for-

bundne. Jeg synes, den Tanke ligger saa snublende nær. Det er det, vi maatte sætte i Stedet for det Anarki, som vi nu har, hvor en Ulykke kan ruinere den enkelte og gøre det Arbejde til intet, som han har virket for i mange Aar, og hvorpaa han har bygget sit Hjem. Her er det Industrien, der foranlediger de Ulykker, som dette Lovforslag skal raade Bod paa, men hvis nu alle danske Mennesker ejede de Fabrikker og de Produktionsmidler, der gaar i Staa en Gang imellem, hvorfor vi maa understøtte Stilstandens Ofre, tror man saa, det vilde være nødvendigt at lade nogle Mennesker gaa paa Gaden eller søge deres Føde paa Landvejen hos Bønderne, kort sagt, friste en kummerlig Tilværelse? Nej, selvfølgelig ikke, saa var vi alle interesserede i at holde Arbejdet i Gang, saa at alle fik en jævn Indtægt, og det kunde vi godt, men saa længe Forhold som de eksisterende tillades, og ikke mindst saa længe Landborepræsentanterne holder paa det bestaaende Anarki, maa man selvfølgelig finde sig i, at Staten maa træde hjælpende til, naar Ulykken uforskyldt trænger ind over en hel Befolkningsklasse. Det vilde være skønt, naar vi i dette lille Land, hvor vi dog saa nogenlunde kan overse Forholdene, kunde komme til solidarisk at dele Glæder og Farer med hverandre. Saa vilde Husmændene ikke se deres Arbejde ødelagt for lang Tid, og Industriens Arbejdere vilde ikke være tvungne til at gaa ledige.

Der er et Spørgsmaal, der i denne Debat har trængt sig noget frem, nemlig Spørgsmaalet om Arbejdsanvisning. Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds omtalte det ogsaa, men den Klarhed, der ellers ofte præger hans Udtalelser, fandtes ikke ved denne Lejlighed. Han mente, at Arbejdsanvisningen var et Arbejdsløsheden uvedkommende Emne. Han kom dog for Skade til at sige det modsatte i sin Argumentation. Han brugte angaaende de to Forhold et udmærket Billede med 2 Tandhjul, der griber ind i hinanden. Han sagde, at de hørte nok sammen, men at de skal dog skilles. Jeg erkender, at jeg ikke har megen mekanisk Indsigt, men saa megen Indsigt har jeg dog, at naar 2 Tandhjul skal virke sammen, maa de sættes i Berøring med hinanden. Det kan ikke hjælpe, at det ene er i eet Rum og det andet i et andet, saa løber de kun rundt og kan ingen Verdens Nytte gøre. Det glædede mig da ogsaa, at baade det ærede Medlem fra Slagelse